

„El a înviat” – Fritz von Kietzell

De la învierea lui Hristos și până la înălțarea Lui la cer

„Mă iubești?”

„Cuvinte de har nespuse de mare” a numit cineva cuvintele adresate acum de Domnul lui Petru, după terminarea micului dejun. Ele constituie finalul aceluiași lanț minunat de eforturi pline de har față de ucenicul căzut adânc.

Deja înainte de căderea lui Simon, Domnul a ridicat spre Tatăl mâini de rugăciune, „ca să nu se micșoreze credința” lui (Luca 22.31,32); și începând de atunci vedem cum El îngrijește fără întrerupere de ucenicul Său, care nu se cunoaște pe sine. Mâna Lui a reparat paguba, când ucenicul în râvna lui carnală „a lovit cu sabia” (Luca 22.49 și versetele următoare). Ochiul Lui l-a privit plin de întristare și îndurare atunci când s-a lepădat de El și a dat naștere la cunoașterea vinei și la lacrimi de sinceră pocăință (Luca 22.61,62). Gura Lui i-a trimis un mesaj deosebit (Marcu 16.7) și i-a vorbit cuvinte de har și iertare, atunci când la scurt timp după înviere i s-a arătat, purtând de grijă ca ucenicul să poată veni iarăși în savurarea părtășiei Sale (Luca 24.34). Cu picioarele curățite (compară cu Ioan 13.6 și versetele următoare) acesta a luat loc în seara aceleiași zile între aceia pe care Cel înviat i-a salutat cu un salut de pace. Ce Domn! Însă El nu face nimic pe jumătate, și pasajul nostru actual ne arată cum El, cunoscătorul inimilor, desăvârșește lucrarea de restabilire a ucenicului căzut pradă încrederii de sine.

Comportarea lui Simon Petru din dimineața zilei a dovedit că *conștiința* lui era restabilită și nu mai avea nici un fel de pete. Dar oricât de mare lucru era aceasta, a mai rămas totuși un lucru. Dacă harul a îndepărtat *vina*, pentru ucenicul căzut a mai rămas ca el *să cunoască și să îndepărteze rădăcinile* acțiunilor lui.

„Deci, după ce au mâncat” – așa începe Duhul Sfânt pasajul nostru actual. *În timpul* micului dejun Domnul nu a amintit trecutul cu nici un cuvânt. El l-a dus pe Simon Petru la masa pregătită, l-a lăsat să savureze dragostea și amabilitatea Sa; abia după aceea El Se adresează lui în mod deosebit. Cum știe El să găsească întotdeauna momentul potrivit și mijloacele potrivite!

„Deci, după ce au mâncat, Isus a zis lui Simon Petru: »Simon, fiul lui Iona, Mă iubești tu mai mult decât aceștia?«” (Ioan 21.15a) „Simon, fiul lui Iona” – aceasta i-a amintit lui Petru de unde a venit el, de unde l-a scos harul. Deja această adresare (repetată de trei ori) a pătruns cu siguranță adânc în inima ucenicului, și cu cât mai mult puținele cuvinte care au urmat! „Mai tăietor decât orice sabie cu două tăișuri” trebuie să fi fost prima întrebare: „Mă iubești tu *mai mult decât aceștia?*” „Chiar dacă toți ar găsi în Tine o pricină de poticnire, eu niciodată nu voi găsi în Tine o pricină de poticnire”, a zis el înainte de a cădea (Matei 26.33). Ce aroganță îndrăzneată! Căderea lui tristă i-a arătat clar, în ce înșelare de sine însuși fatală s-a aflat el în noaptea aceea, mai mult ca niciodată până atunci.

„»Da, Doamne«, I-a răspuns Petru, »Tu știi că Te iubesc«. Isus i-a zis: »Paște mielușei Mei!«” (Ioan 21.15.b). Nu a pus dragostea adâncă, înflăcărată în gura ucenicului cuvintele aproape temerare, la care, așa cum am văzut, tocmai se referea întrebarea Domnului? Nu a

riscat el cu adevărat viața lui pentru Domnul său, atunci când a scos sabia, când L-a urmat până în curtea marelui preot? Dar vai! cu toate acestea, cât de mult s-a înșelat el cu privire la sine însuși; căci această dragoste nu a rezistat nici măcar la întrebarea unei slujnice. De aceea acum el se exprimă cu toată precauția, și totodată se referă la Acela care cunoștea inima lui mai bine decât și-o cunoștea el însuși: „Doamne, Tu știi că Te iubesc.”²⁰ Și Domnul răspunde la acest răspuns plăcut Lui, prin aceea că îi încredințează pe cei mici ai turmei Sale, dându-i misiunea: „Paște mieluşei Mei!”

„I-a zis a doua oară: »Simon, fiul lui Iona, Mă iubești?«” (Ioan 21.16) La această a doua întrebare lipsește „mai mult decât aceștia”, sonda pătrunzând mai adânc în rană. „Mă iubești?” – Aceasta vrea să spună: se putea vorbi despre dragoste la un ucenic care „a început să se blesteme și să jure: »Nu cunosc pe Omul acesta«” (Marcu 14.71)? Adânc smerit Simon Petru repetă primul său răspuns; și Domnul poate merge un pas mai departe, prin aceea că îi dă o altă misiune: „Paște oile Mele!”

„Isus i-a zis a treia oară: »Simon, fiul lui Iona, Mă iubești?«” (Ioan 21.17a) Vedem că acum Domnul, când întreabă a treia oară, folosește numai expresia folosită de Petru în răspunsul său. Chiar dacă nu putea fi vorba de „a iubi”, nu era nimic acolo de care el se putea folosi? Ah, nu! Întrebarea întreită a Domnului dă pe față fără cruțare, însă cât se poate de delicat, rădăcinile inimii, și ucenicul a înțeles că nu te poți baza pe această inimă înșelătoare. Punctul cel mai adânc al smeririi a fost atins, și acesta își găsește expresia deosebit de plăcută în cuvintele următoare ale ucenicului.

„Petru s-a întristat că i-a zis a treia oară: »Mă iubești?«” și I-a răspuns: »Doamne, Tu toate le știi: știi că Te iubesc!«” (Ioan 21.17b). El renunță acum pe deplin să fie un „judecător al gândurilor și intențiilor” inimii sale – și de asemenea cuvântul „da” nu mai vine de pe buzele lui, ca mai înainte. El lasă sentința referitoare la inima lui, la sine însuși, în seama Domnului, prin aceea că se predă pe deplin în mâna Sa cu încredere fără nici o reținere. – Cunoaștem noi ceva din simțămintele ucenicului aflat în aceste momente serioase și solemne?

„Tu vino după Mine!”

Dragostea desăvârșită a lui Isus a făcut totul, ca să restabilească pe ucenicul căzut și totodată să-l pună cu picioarele curățite pe calea nouă. Harul a purtat de grijă ca credința lui Simon „să nu se micșoreze”. Că întrebarea întreită și-a ajuns scopul, o dovedește misiunea întreită care a urmat; ucenicul era acum „întors” și putea acum „să întărească pe frații săi” (Luca 22.32). Acest drum însă va deveni cu totul altul decât acela pe care el a mers până acum; și aceasta este ceea ce Domnul face cunoscut ucenicului Său preaiubit în mod solemn, chiar dacă o face în chip tainic. „Adevărat, adevărat îți spun că, atunci când erai tânăr, singur te încingeai și te duceai unde doreai; dar când vei îmbătrâni, îți vei întinde mâinile și altul te va încinge și te va duce unde nu dorești. A zis lucrul acesta ca să arate cu ce fel de moarte va preamări el pe Dumnezeu” (Ioan 21.18). Ce cuvânt! Trecutul și viitorul slujitorului lui Isus sunt puse față în față în mod impresionant, și ceea ce era între ele – drumul care trebuia să-l ducă de la una la alta – înseamnă: zdrobirea vocii proprii, tari.

²⁰ Domnul folosește în primele Sale două întrebări cuvântul grecesc „agapân”, care exprimă o dragoste puternică, pătimășă, Petru însă folosește cuvântul mai slab „phileîn”, care arată mai mult spre o simpatie intimă.

„Adevărat, adevărat îți spun” – pentru ultima dată întâlnim aici această introducere solemnă, cu care Domnul accentuează uneori cuvintele Sale.²¹ Domnul S-a adresat deja odată lui Petru în felul acesta (Ioan 13.38), atunci, în acea noapte, în care ucenicului i s-a făcut cunoscut prăbușirea dureroasă care urma să vină. Zdrobire care în realitate era zdrobirea voii lui tari, a siguranței de sine, a încrederii în sine însuși; terminarea dureroasă a unui timp în care „el însuși se încingea”, aceasta înseamnă că era stăpân pe sine însuși, sau cel puțin așa credea el, în care el „se ducea unde dorea”.

Însă acesta niciodată nu poate fi drumul unui ucenic al lui Isus, al unui slujitor al Domnului. Hristos a atârnat pe cruce pentru noi, și prin aceasta s-a arătat pentru toate timpurile unde aparține natura noastră veche, voința proprie. În ceea ce privește pe ucenic, el trebuia la sfârșitul drumului lui să ocupe în adevăratul sens al cuvântului locul pe care Domnul lui l-a luat în moarte, trebuia să fie „făcut asemenea cu moartea Lui” (Filipeni 3.10). Ce onoare pentru el! Însă drumul într-acolo pentru el era același drum ca pentru oricine vrea să slujească sau să urmeze pe Domnul, - drumul unei voințe zdrobite. „Unde dorești”, aceasta este caracteristica drumului vechi, „unde *nu* dorești” este caracteristica drumului nou. Însă pe acest drum poate merge numai acela care rămâne aproape de El cu toată hotărârea inimii.

„Și după ce a vorbit astfel, i-a zis: »Vino după Mine!«” (Ioan 21.19b). Trei cuvinte scurte, și totuși așa bogate în conținut; le întâlnim deseori în Scriptură, și ele parafrizează cel mai clar cărarea îngustă și totuși binecuvântată a slujitorului. „Dacă Îmi slujește cineva, să Mă urmeze; și unde sunt Eu, acolo va fi și slujitorul Meu. Dacă Îmi slujește cineva, Tatăl îl va cinsti” (Ioan 12.26).

În privința aceasta calea tuturor slujitorilor Domnului este la fel; nu însă în lucrările pe care Domnul le încredințează lor. Și „ucenicul, pe care îl iubea Isus”, l-a urmat pe Domnul; Petru, care era legat cu el în dragoste prietenească, îl vede și întreabă: „Doamne, dar cu acesta ce va fi?”²² (Ioan 21.20,21) Însă aceasta era o chestiune între acel ucenic și Domnul său, și fiecare trebuie să-și vadă de drumul lui propriu. „Isus i-a răspuns: »Dacă vreau ca el să rămână până voi veni Eu, ce te privește? Tu vino după Mine.«” (Ioan 21.22)

Acest cuvânt al Domnului a condus la părerea că Ioan va trebui să rămână până când Domnul va reveni. Duhul Sfânt preîntâmpină aceasta, arătând clar că Domnul nu a vrut să spună aceasta și după aceea repetă textual spusele Domnului.²³ Evident El nu vorbește despre ucenicul însuși, ci despre slujba lui, așa cum Domnul vorbește aici categoric despre slujba celor doi ucenici ai Săi. Slujba apostolului circumciziei (Galateni 2.8,9) s-a încheiat, atunci când poporul pământesc al lui Dumnezeu a mers în împărăștie; slujba „ucenicului, pe care îl iubea Isus” este valabilă – fie că el ne prezintă viața veșnică în Fiul (evanghelia după Ioan), ori ne prezintă viața veșnică în noi (epistola întâi a lui Ioan) – pentru poporul ceresc al Domnului și va continua „până El va veni” și îl va duce acasă.

²¹ După cum este cunoscut acest „adevărat” (de fapt „Amin”) repetat se întâlnește numai în evanghelia după Ioan. Cititorul, care va studia cele 25 de locuri unde este scris aceasta, va găsi material bogat pentru meditare cu rugăciune.

²² Traducerea obișnuită: „Dar cu acesta ce va fi?” ar putea ușor da impresia că Petru era invidios pe Ioan; eu nu cred că se poate presupune aceasta, și de aceea redau textual locul acesta.

²³ De asemenea nu se spune nici: „Dacă Eu aș fi vrut”, ci: „Dacă Eu vreau”; nu ar fi fost demn de Domnul să spună ceva pe care El să nu-l fi vrut realmente.

Astfel slujba acestor doi ucenici este total diferită atât în ceea ce privește punctul ei de plecare, cât și dimensiunea ei. Și așa va fi, repet, cu fiecare slujitor al Domnului; dar pentru fiecare, dacă înțelege taina voinței zdrobite dedicate Lui, este valabil același lucru:

„Tu vino după Mine!”

Fie ca acest cuvânt al Celui înviat să miște inimile noastre!

Misiunea

Noi suntem conduși încă o dată în istoria învierii spre Galileea, de data aceasta „la muntele, unde le poruncise Isus” (ucenicilor) să meargă (Matei 28.16). Dacă „marea”, în care cei șapte ucenici au făcut pescuirea minunată, este o imagine a mulțimii popoarelor, în mijlocul cărora se face lucrarea lui Dumnezeu, „muntele”, în concordanță cu caracterul evangheliei noastre, este o imagine a măreției Împărăției Sale.

Cel înviat se apropie și ucenicii, cu excepția unora, ai căror ochi tot mai erau împiedicați să-L vadă, Îl cunosc și „*I s-au închinat*”; ei Îl omagiază, așa cum se cuvine adevăratului Împărat al iudeilor (versetul 17).

Și cu adevărat, cât de mult merită El această omagiere! „*Isus S-a apropiat de ei, a vorbit cu ei și le-a zis: »Toată autoritatea Mi-a fost dată în cer și pe pământ«*” (versetul 18). „*Toată autoritatea*” – aceasta era plata smeririi Sale, pe care a ales-o El Însuși, așa cum stă scris: „De aceea Îi voi da partea Lui la un loc cu cel mare și va împărți prada cu cel puternic; pentru că S-a dat pe Sine Însuși la moarte și a fost pus în numărul celor fără de lege, pentru că a purtat păcatul multora și a mijlocit pentru cei vinovați” (Isaia 53.12).

Cu siguranță, și atunci când El era în smerenie printre ai Săi, El i-a învățat „ca unul care are autoritate”. Chiar și demonilor El „le-a poruncit cu autoritate”, și în anumite ocazii a strălucit puterea Sa de Creator, autoritatea Sa divină din haina smeririi Sale, pe care El a îmbrăcat-o pentru un timp. Dar „când a venit păcatul”, atunci omului inspirat de satan i s-a dat „autoritate de sus împotriva Lui”; cu săbii și ciomege, ca împotriva unui tâlhar, au ieșit împotriva Lui, și El le-a zis: „Acesta este ceasul vostru și puterea întunericului” (Ioan 19.11; Luca 22.53).

Toate acestea trecuseră; lupta strașnică s-a terminat cu triumf deplin asupra „domniilor și stăpânirilor” (Coloseni 2.15). Atunci când pe „un munte foarte înalt” satan I-a oferit „toate împărățiile lumii și slava lor”, El le-a respins; acum însă Dumnezeu I-a dat, Unsului Său, „toată autoritatea în cer și pe pământ”. Și în această desăvârșire a autorității El dă acum porunci apostolilor Săi. „*Duceți-vă și faceți ucenici din toate popoarele, botezându-i în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh! Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit!*” (Matei 28.19,20).

Vrem să ne amintim aici, că Domnul înviat a dat alor Săi în diferite ocazii însărcinări cu privire la lucrarea lor, care de fiecare dată poartă un alt caracter. În evanghelia după Ioan sunt ai Săi cei care în puterea vieții noi trebuie să ducă Evanghelia aducătoare de pace tuturor acelorora cu care ei vin în contact (Ioan 20.21-23). La Luca vedem cum predicarea acestei Evanghelii, a pocăinței și iertării păcatelor în Numele Său, trebuia să pornească din Ierusalim spre toate națiunile, și anume în puterea Cuvântului și a Duhului lui Dumnezeu (Luca 24.45-49). Mai general este domeniul evangheliei după Marcu: „*Duceți-vă în toată lumea și predicați Evanghelia la orice făptură!*” Și așa cum a fost slujba Sa, tot așa și slujba apostolilor

va fi primită sau respinsă; Evanghelia, pe care ei trebuiau s-o vestească, este Evanghelia mântuirii prin credință (Marcu 16.15-18). La Matei este cu totul altfel. Aici este vorba de supunerea tuturor națiunilor sub supremația lui Hristos, a Împăratului lui Israel, și de primirea învățaturii Sale prin botezul pe Numele lui Dumnezeu triunitar. Apostolii trebuiau – căci misiunea aceasta era încredințată celor unsprezece – totodată să continue slujba lui Hristos, despre care stă scris: „Te-am pus să fi Lumina popoarelor” (Isaia 49.6), și noi știm că această slujbă va avea continuarea ei adevărată atunci când la sfârșitul zilelor Israel se va întoarce la Dumnezeu.

Va fi aceasta o slujbă ușoară? Cu certitudine, nu! Domnul a vorbit de mai multe ori apostolilor Săi despre împotrivirile și suferințele, prin care vor trece mesagerii Săi (Matei 10 și 23). De aceea El adaugă cuvintele de mângâiere: „Și iată, Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului” (versetul 20). Și acest cuvânt prețios îl putem aplica cu siguranță și la noi, pe drumul nostru și în slujba noastră.

Dragoste până la sfârșit

Nu lumii, „întregului popor”, a lăsat Dumnezeu pe Domnul înviat să fie văzut, ci numai „martorilor aleși de El mai dinainte”. Timp de patruzeci de zile li „S-a prezentat El Însuși viu, prin multe dovezi de netăgăduit”, El a fost „văzut de ei, cu ochii lor”; ei au avut voie să-L „vadă”, să-L „pipăie cu mâinile lor”, „au mâncat și au băut împreună cu El”, și El a vorbit cu ei „despre lucrurile care privesc Împărăția lui Dumnezeu” (Faptele Apostolilor 1.3; 10.40,41; 1 Ioan 1.1). Dar și aceste patruzeci de zile s-au terminat; a venit momentul în care „cerul trebuie să-L primească” (Faptele Apostolilor 3.21), pe El, Domnul preaiubit.

„Domnul, după ce a vorbit cu ei, a fost înălțat la cer și S-a așezat la dreapta lui Dumnezeu” (Marcu 16.19). Slujitorul credincios, neobosit, Și-a împlinit slujba; acum putea să ocupe locul odihnei și al răsplătirii, locul măreț la dreapta lui Dumnezeu. În locul Lui trebuiau acum ucenicii Săi să iese și să continue lucrarea Sa, potrivit indicațiilor date de El și cu ajutorul Său: „Domnul lucrând împreună cu ei și întărind cuvântul prin semnele care-l însoțeau” (Marcu 16.20).

Înălțarea la cer a Domnului nostru constituie astfel marea trecere de la activitatea Sa minunată pe pământ la acțiunea responsabilă a copiilor lui Dumnezeu, care acum trebuiau să se descurce singuri. Aceasta nu era o retragere, așa cum ne-am putea gândi la prima vedere, ci trebuia să aibă loc în puterea celei de-a treia Persoană a Dumnezeirii venită pe pământ, a Duhului Sfânt, care acum trebuia să continue în putere și har lucrarea Fiului lui Dumnezeu lepădat de lume, începând din locul unde El a fost lepădat. „Voi veți primi o putere, când va veni Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria și până la marginile pământului” (Faptele Apostolilor 1.8; compară cu Ioan 16.7; 14.12).

„După ce a spus aceste lucruri, pe când se uitau ei la El, a fost înălțat la cer și un nor L-a primit, luându-L din ochii lor” (Faptele Apostolilor 1.9). Ce eveniment! „El S-a făcut nevăzut dinaintea lor”, așa s-a spus în Emaus, și tot așa a fost în toate multele cazuri, în care Cel înviat li S-a arătat. Acum însă El „a fost înălțat” de o putere tainică, „pe când se uitau ei la El”, și un nor le-a acoperit înfățișarea Domnului preaiubit, care acum i-a lăsat singuri înapoi în lumea aceasta.

Cât de fermecați s-au uitat după El. Au fost ei oare conștienți, că aceasta era despărțirea? Oare o întristare nouă, mare le-a apăsât acum inimile până la pământ? Iarăși, ca la mormântul gol, Dumnezeu a pregătit pe mesagerii Lui cerești, pentru îmbărbătarea lor, pentru a le explica și a-i învăța. „Și cum stăteau ei cu ochii ațintiți spre cer, pe când Se înălța El, iată, li s-au arătat doi bărbați în veșminte albe, care au zis: »Bărbați galileeni, de ce stați și vă uitați spre cer? Acest Isus, care a fost înălțat la cer dintre voi, va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer«” (Faptele Apostolilor 1.10,11).

Este remarcabil, cum Dumnezeu este permanent preocupat să ne prezinte timpul de încercare ca ceva temporal. „Peste puțin timp nu Mă veți mai vedea; apoi iarăși peste puțin timp Mă veți vedea”, a spus Domnul despre zilele suferințelor și morții Sale, ca să întărească credința lor. „Vă veți întrista, dar întristarea voastră se va preface în bucurie” (Ioan 16.16 și versetele următoare). Tot așa și aici. În timp ce El Se despărțea de ei, El a lăsat să li se spună, că El va reveni. Dacă El i-a lăsat acum singuri înapoi în lume, nu putea să fie altfel decât că ei vor fi „întristați pentru puțin timp, prin felurite încercări”, dar puterea lui Dumnezeu îi va păzi „prin credința, [care le-a fost dăruită], pentru mântuirea gata să fie descoperită în timpul de la urmă” (1 Petru 1.5,6). „Puțin timp” vor trece prin suferință, dar „Dumnezeul oricărui har” i-a „chemat în Hristos Isus la slava Sa veșnică” (1 Petru 5.10). Totdeauna față de „întristările noastre ușoare și de o clipă” stă „mai presus de orice măsură o greutate veșnică de slavă” (2 Corinteni 4.17).

Și la ultima întrunire memorabilă cu ucenicii Săi înainte de moartea Sa, Domnul, care „a iubit până la sfârșit” pe ai Săi, a vorbit despre revenirea Sa. „Și dacă Mă voi duce ... voi veni din nou și vă voi lua la Mine Însuși, ca acolo unde sunt Eu să fiți și voi” (Ioan 14.3, compară cu 17.24). „Da, Eu vin curând!” Acestea sunt ultimele cuvinte, pe care El ni le adresează în cartea Sa. Aici desigur, la înălțarea la cer, El nu vorbește despre această nădejde minunată, care atunci era ascunsă într-o taină, ci de arătarea Lui din nou în glorie pe pământul acesta.

De asemenea și judecățile, care vor premerge această revenire vizibilă a lui Hristos, zilele necazului cel mare, „vor fi scurtate din pricina celor aleși”, căci altfel „nimeni n-ar scăpa” (Matei 24.22; Romani 9.28). Însă atunci „toate popoarele pământului ... vor vedea pe Fiul Omului venind pe norii cerului” (Matei 24.30): „Acest Isus” – Același, pe care lumea L-a lepădat și nu L-a mai văzut de când mâini iubitoare au luat trupul Său de pe cruce – „va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer.” Aceasta va fi un ceas îngrozitor pentru toți care nu au primit dragostea pentru adevăr, dar va fi un triumf minunat pentru El și pentru ai Săi. Și ce ciudat, în ziua aceea picioarele Domnului glorificat vor sta pe același munte, pe care ele ultima dată au atins scena vremelnice (Zaharia 14.4; Faptele Apostolilor 1.12). Acolo, unde El a luat paharul din mâna Tatălui, va fi revelată mai întâi gloria Sa.

În evanghelia după Luca²⁴, scena aceasta este prezentată altfel, desigur din motive bine întemeiate: „El i-a dus afară până spre Betania²⁵ și, ridicându-și mâinile, i-a binecuvântat. Pe când îi binecuvânta, a fost despărțit de ei și a fost înălțat la cer” (Luca 24.50,51). Având în vedere locurile unde odinioară o casă s-a deschis pentru Domnul, și cu care s-au legat relații deosebit de plăcute aici jos pe pământ, El Se desparte de ai Săi în chip impresionant.

²⁴ Mesia stă în legătură cu nădejdea pământească a lui Israel, de aceea în *evanghelia după Matei* nu găsim înălțarea la cer. Nici *evanghelia după Ioan* nu o relatează, deoarece ea are a face cu „singurul Fiu, care este în sânul Tatălui” (compară și cu Ioan 3.13).

²⁵ Muntele Măslinilor se învecina cu granițele Betaniei.

Binecuvântând a fost în mijlocul lor și binecuvântând Se desparte de ei. Și mâinile Lui ridicate nu le va lăsa să coboare înainte ca noi toți să fi ajuns la țel.

Această „dragoste până la sfârșit” conduce inimile noastre la adorare și mulțumire, și nu mai puțin responsabilitatea noastră, care corespunde unei astfel de dragoste, ne conduce la o rugăciune permanentă. *„Când au ajuns acasă, s-au suit în camera de sus, unde stăteau. ... Toți aceștia stăruiau cu un gând în rugăciune, împreună cu femeile și cu Maria, mama lui Isus, și cu frații Lui”* (Faptele Apostolilor 1.13,14). *„Și erau mereu în Templu și lăudau și binecuvântau pe Dumnezeu”* (Luca 24.52,53).

În timp ce ai Săi cu inimi fericite au rămas în urmă pe pământ, Lui I s-a deschis cerul; și acolo I s-a pregătit o primire minunată, unică în felul ei. Căci acolo El, Urzitorul mântuirii veșnice, „a fost salutat de Dumnezeu” ca Mare Preot în veșnicie, pentru ca apoi, ca Cel glorificat, „S-a așezat la dreapta scaunului de domnie al Măririi, în ceruri” (Evrei 5.9,10; 8.1).

Însă noi acum nu mai avem nevoie de „multe dovezi de netăgăduit”, ci noi Îl vedem acolo „încununat cu glorie și onoare”, până când El Se va scula de pe tron, ca să ne ia la Sine.

Tu, pentru noi, întruna, / Acum, sus, mijlocești,
Pân' ce ne iei în slavă, / Acolo unde ești.
Ce mare fericire / Cu Tine-n veci a fi!
Eternă preamărire, / Onoare vei primi.